Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 71 (527) ☆ sîmbătă 1 sept. 1956 ☆ 4 pagini 15 bani

Intoarcerea din tabără

[E] minunat cînd faci o călătorie plăcută în locuri pitorești, alături de tovarăși dragi... Dar și mai minunat e atunci cînd întors acasă, prietenii cei mai iubiți te întîmpină cu figuri zîmbitoare, prietenești.

— Ei, cum ai petrecut? te îndeamnă parcă să povestești chipurile lor prietenoase

O zi din vacanța lui Mihăiță

...Spre seară, cu mult înainte de vremea stabilită, cine credeți că ieșea pe poarta casei gătit și mîndru? Mihăiță. Mergea pe stradă atît de țanțoș și plin de importanță, încît era gata, gata să nu-și mai vadă prietenii. Aceștia însă nu-l lăsară.

— Hei, Mihăiță, prinde-o, și-i trimiseră mingea. La rîndul său, Mihăiță trase și el cîteva șuturi, însă nu prea multe. Nu voia să se lase ispitit de joc și-și văzu de drum. Mai erau treizeci de minute pînă la începerea adunării copiilor, și se grăbea. Atît de mult așteptase el această adunare, încît acum nici nu-i venea a crede că va avea loc. Trecuse doar mai bine de un an de cînd, alături de ceilalți, trimisese răspuns la scrisoarea copiilor din Riga. De atunci, nici un semn. Și tocmai cînd se așteptase mai puțin, iată, au primit un album. Un album adevărat, cu vederi din orașul Riga. Întocmai așa cum îi rugaseră ei în scrisoare! „Oare, cum o fi?" — gîndi el grăbind pasul.

Adunarea micilor cititori al bibliotecii Sfatului Popular al Capitalei a fost deosebit de interesantă. Rînd pe rînd, copiii au văzut albumul, oprindu-se îndelung asupra fiecărei fotografii.

— Să le trimitem și noi un album, propuse o fetiță veselă, Elena — pe numele mic.

Discuțiile în jurul micului dar au continuat multă vreme. Principalul însă de mult fusese stabilit. Vor trimite și ei un album copiilor sovietici...

După cum v-ați dat seama, Mihăiță și ceilalți fac parte din grupul cititorilor activi ai bibliotecii.

Sute de copii din Capitală fac călătorii minunate, cunosc oamenii cei mai diferiți, locuri și epoci interesante. Și aceasta fiindcă ei sînt harnici cititori ai bibliotecii. Cele 6500 de volume pe care le au la dispoziție le prilejuiesc minunate clipe.

Printre cititori se află și Mihăiță. Și multe din zilele de vacanță și le-a petrecut el la bibliotecă. Tot aici a avut prilejul să se împrietenească cu micii cititori ai bibliotecii orășenești din Riga.

Ileana ZELINESCU

Vești

Răsfoind file de jurnal

Vreți să aflați și voi cîteva cuvinte despre felul cum și-au petrecut pionierii vacanța în tabără la Șercaia? Hai atunci să răsfoim împreună cîteva file din jurnal.

...„25 iulie. Am făcut o excursie la G.A.S., unde am văzut cum se lucrează pămîntul după metode noi agrotehnice. Tovarășii tehnicieni ne-au arătat rase noi de porci și ne-au explicat multe lucruri interesante. Cele învățate acolo ne vor fi de folos."

...„27 iulie. O plimbare la iaz, cu tema «Să învățăm înotul». Bineînțeles că în frunte au fost „marinarii" din Constanța."

...„5 august. Astăzi s-au disputat întreceri sportive la volei, șah, atletism."

...„Mai sînt doar cîteva zile și trebuie să ne despărțim. Toți copiii cîntă: „La revedere, tabără dragă..." Au fost minunate zilele vacanței!

Nicolaie GAITAN
activist, comitetul U.T.M. raional Făgăraș

Fără tabără...

Mă duceam zilnic pe la școală și de fiecare dată i-am văzut pe pionierii Marcu Mircea, Rusu Elisabeta, Span Ion și Igna Elena. Din curiozitate într-o zi i-am întrebat:

— Tabără de curte știu că nu aveți. Atunci ce faceți pe aici?

Drept răspuns m-au poftit să merg cu ei. Ce mister or fi avînd copiii ăștia, mă tot gîndeam, mergînd împreună cu ei spre școală. Iată-ne ajunși în fața unei clase. Cînd deschid ușa, într-adevăr am rămas surprins. O adevărată crescătorie de viermi de mătase! Peste tablele și scîndurile late care erau așezate cu grijă pe bănci, erau întinse coli mari de hîrtie, pline de frunze de dud și viermi de mătase. Am aflat apoi de la ei că au făcut contract cu D.C.A. Au și predat gogoșile. Drept răsplată, ei au primit cîte 30 lei fiecare. Mi-au mai spus că din banii aceștia și-au cumpărat cărți, caiete și alte rechizite pentru noul an școlar. Abia atunci am văzut cît de gospodari sînt copiii din comuna Ardusat, raionul Somcuta Mare.

Mihai OLOS
corespondent

Pe cărările munților

In vara aceasta, împreună cu alte prietene ale mele, am mers în excursie în munții Buzăului.

Seara, am ascultat adesea, doinind din fluier, pe ciobănașul care se afla cu turma lîngă cabana noastră.

In drum am strîns plante de munte și pietre, daruri pentru școala noastră.

Acum, pregătim ierbarele și colecția de pietre.

„Fotografii" taberei noastre au făcut fotografii pe care le vom dărui prietenilor noștri care n-au putut merge în excursie.

Gabi BALAUȚA
Sc. medie mixtă nr. 10
București

Bătrînul castel al Huniazilor

In centrul Hunedoarei, aproape de locul unde se înalță giganticul furnal de 700 metri cubi, terminat în aceste zile, își ridică turnurile vechi, către înălțimea cerului, bătrînul castel al Corvinilor, zidit în secolul al XIII-lea, în era feudalismului.

Pîrîul Zlaști își mînă clipocind apele-i puține. Pe malul lui stîncos, în inima cetății fontei, stă semeț, de veacuri, monumentalul Castel din Hunedoara. In țara noastră nu există monument laic mai important decît acest castel.

Pînă de curînd, el a avut un singur locuitor: bătrînul Cozma-baci. De 25 de ani Cozma baci îndeplinește funcția de paznic al castelului. Fiică-sa, Marioara, o fată blondă și subțirică, este ghidul vechii cetăți. Urmează liceul seral și vrea să intre la facultatea de istorie. Umblînd prin tainicele unghere ale castelului, admirînd și povestind vizitatorilor minunile lui, a îndrăgit istoria.

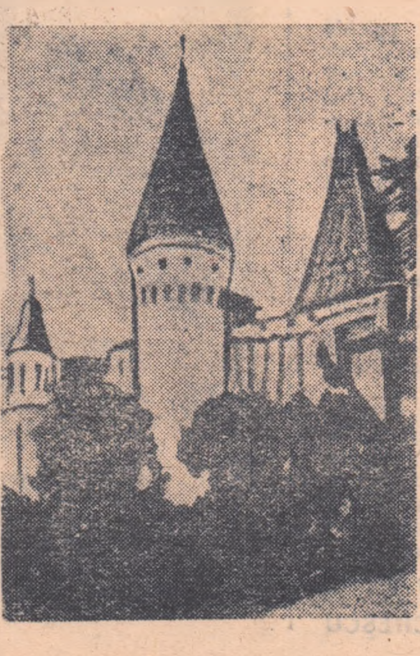
Viața celor doi locuitori din castel a decurs pînă de curînd în tihnă. Iată însă că, de cîteva săptămîni, alți „castelani" și-au făcut intrarea în vechea construcție de pe malul prăpăstios al Zlastiului. Au sosit arhitecți, istorici, proiectanți, renumiți zidari din București, care au început o lucrare mare: restaurarea castelului Corvinilor.

Hunedorenii au trăit o minune a minunilor. Intr-o noapte, s-au aprins luminile la castel ca pe vremurile de demult ale istoriei. De atunci, în fiecare noapte, aceste lumini se aprind.

A fost introdusă lumina electrică în vechiul castel, ca lucrările să poată continua și noaptea.

Dar cu mult înainte de sosirea acestor noi „castelani" la Hunedoara, alții s-au apucat de cercetarea lui. Restaurarea unui asemenea monument vechi e treabă migăloasă și extrem de grea. Totul, pînă la cele mai mărunte detalii, trebuie refăcut așa cum a fost cu sute de ani în urmă. De unde să știi cum a arătat cutare galerie sau sală pe timpul lui Ion Corvin, cînd n-au rămas decît niște ziduri cenușii, roase de vremuri?

Deci mai întîi s-a cerut documentația istorică. Unul care s-a ocupat cu pasiune — și se ocupă și azi — cu documentația e profesorul Oliver Velescu. Poate vi-l închipuiți pe profesor un tătuc cu părul alb, cu barbă și ochelari cu ramă subțire pe vîrful nasului. O, nu, Oliver Velescu e un tînăr de 28 de ani, foarte glumeț, care-ți declară arătînd spre furnale: „Uite, în timp ce alții construiesc socialismul, eu „restaurez" feudalismul. Hazlie ocupație, nu?" Cu toate acestea, profesorul nostru se ține intens de însărcinarea primită. E prima lucrare de mari proporții a tînărului profesor.

Oliver Velescu a cercetat materiale în bibliotecă la București, Cluj, Sibiu, Alba Iulia. A citit nenumărate foi vechi, îngălbenite, din bibliotecile acestor orașe.

In R.P. Ungară se găsesc documente cu privire la castelul Corvinilor. Tînărul profesor, împreună cu arhitectul Carol Orban, s-a deplasat la Budapesta. Tovarășii din țara soră au primit cu căldură pe cercetătorii romîni. S-au bucurat mult aflînd că renumitul castel va fi restaurat. Li s-a pus la dispoziție material documentar. Cunoscutul arhitect Dr. Gerö Laszlo, de la Comisia Monumentelor Istorice a R.P. Ungare, s-a ocupat îndeaproape de ajutorarea tovarășilor romîni. Odată materialul istorico-documentar strîns, s-au început și lucrările de proiectare. Ele sînt executate de un colectiv de arhitecți din cadrul atelierului „Monumente Istorice" a I.C.S.O.R.-ului din București. Intr-una din sălile castelului l-am găsit pe arhitectul Carol Orban lucrînd la un maldăr de proiecte. De la dînsul am aflat o serie de lucruri cu privire la lucrările de restaurare.

Aceste lucrări se desfășoară în două etape. In prima etapă se va reface Sala Cavalerilor, Curtea Corvinilor, Galeria Betlehen și altele. Numai pentru prima etapă statul nostru a alocat suma de 3.600.000 lei. Anul viitor, cînd se va începe etapa a II-a, castelul Huniazilor va fi complet redat epocii sale. Alte multe milioane de lei sînt puse la dispoziția refacerii acestei minunate opere arhitectonice de multe secole.

Lucrările de reconstrucție au fost încredințate trustului 3 Construcții

(urmare în pagina 4-a)

Vară pionierească pe Amur

(continuare din nr. trecut)

Pionierii care lucrează în schimbul de azi se află pe locurile lor Prin difuzor, dispecerul anunţă :

„Atenţiune, tovarăşi pasageri ! Trenul cu nr. 120 pleacă peste 5 minute ! Vă rugăm ocupaţi-vă locurile !"

In faţa fiecărui vagon stă controlorul, un băiat ori o fată, îmbrăcat în acelaşi costum cenuşiu deschis şi cu chipiu pe cap Trebuie să arăţi biletul şi să te urci în vagon omeneşte.

...Semaforul e deschis. Maşinistul şi ajutorul lui sînt pe locomotivă. (Cînd or fi avut timp să se umple de cărbune din cap pînă în picioare în halul ăsta ?) Şi prin difuzor glasul anunţă iar :

„Tovarăşi pasageri ! Trenul nr 120 pleacă din gară ! Drum bun !"

Şi dacă ai sta lîngă dispecer, în camera pe uşa căreia e scris „intrarea interzisă", ai vedea cum îndată ce trenul a părăsit staţia, el ridică receptorul şi vorbeşte : „Alo, Dalnîievostocinaia ? Este ora 10. Trenul nr. 120 a plecat din staţia Stalinskaia. Pregăteşte-te de primire".

Locomotiva, ceva mai mică decît una obişnuită, trage după ea şase vagoane, şi ele ceva mai mici decît cele obişnuite, pline cu pasageri asemenea... Adică de mărimea voastră, a Ritei şi a întregii echipe care conduce trenul

..Trenul a parcurs de cîteva ori traseul Svobodnîi-Basdagon A dus şi a adus pasageri şi acum s-a oprit să se odihnească. Locomotiva pleacă la depou, „la culcare", iar maşiniştii se adună în gară, în camera „strict interzisă", în jurul lui Iosif Feodorovici, şeful gării şi a Ritei Paramonova — şeful trenului — la adunarea de lucru In cîteva cuvinte, se dau rapoarte. Rita ascultă apoi începe să întrebe scurt, aşa cum vorbeşte Iosif Feodorovici :

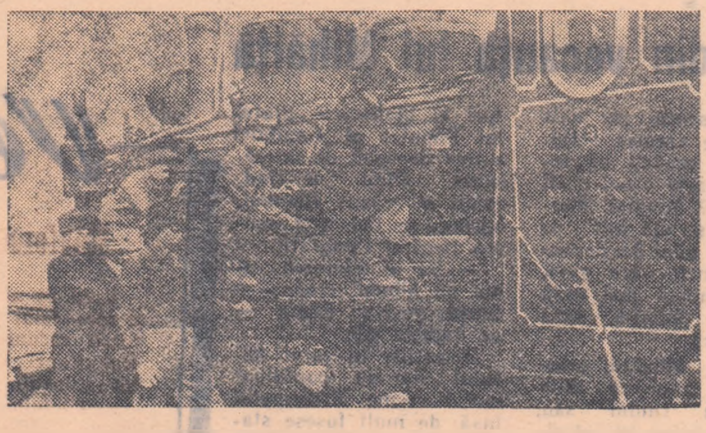
— De ce şeful vagonului 3 a călătorit pe scară ? Ca pasagerii să ştie mîine unde trebuie să şadă şi ei ?

— De ce din „Dalnîievostocinaia" trenul a plecat cu 1 minut întîrziere ?

Şi se judecă aspru abaterea gravă a şefului gării „Pionierscaia" şi a ajutorului său care şi-au părăsit posturile şi au plecat să se scalde. S-au scăldat şi au uitat de tren. Cînd şi-au adus aminte şi au zbughit-o spre gară, era prea tîrziu : trenul sosise şi se oprise ceva mai departe de gară, fluierînd nervos ca să i se dea intrarea.

— Astea sînt „accidentele", îmi spuse Iosif Feodorovici fără urmă de zîmbet. Pentru asta toată echipa va primi o notă proastă.

...Mă despart tîrziu de pionieri, dar nu pentru mult timp. Mîine am să sosesc aici în calitate de pasager, ca să plec la Basdagon în tabără. Iar ei aleargă acum la depou, să facă duş.

Am sosit dimineaţa la staţia Malaia, cu gîndul să mă urc în tren, să sosesc în tabără şi să nu spun copiilor de unde sînt. Mă gîndeam că am să mă străduiesc să vorbesc rar, atent, astfel încît ei să nu ghicească dintr-odată că nu sînt rusoaică. De ce am hotărît aşa? Nu mă întrebaţi, că nu ştiu. Afară de asta, nici nu-i important. pentru că, o clipă după ce Lida, fetiţa cu ochi căprui şi codiţe subţiri, s-a desprins din grupul de pionieri care se afla pe peron şi a schimbat două vorbe cu mine, toţi copiii aflaseră că eu sînt din Romînia şi că deci au găsit oaspetele pe care-l aşteptaseră.

N-am avut timp să observ cum am ajuns în vagon înconjurată din toate părţile de pioniere, care strigau şi băteau din palme, cum am străbătut cei 12 km pînă la poarta taberei, în faţa căreia aşteptau alţi copii. Am izbutit să spun cîteva cuvinte fără să mă gîndesc dacă vorbesc ori nu rar sau atent ruseşte, aşa cum plănuisem, abia cînd m-am oprit în faţa unui strat de flori pe marginea căruia era scris cu litere mari alcătuite din conuri de brad : „Salut pionierilor romîni".

Şi am mulţumit tuturor copiilor din tabără din partea pionierilor noştri, şi am spus că am să vă povestesc cum aici, într-o tabără pionierească din Orientul Indepărtat, la 10.000 km de ţara noastră, copiii sovietici au scris cu conuri de brad cuvinte simple atît de scumpe.

De dimineaţa pînă seara Lida şi tot detaşamentul (Lida e preşedinta detaşamentului 5) care m-a primit în rîndurile sale ca membru, m-au condus şi mi-au arătat tabăra. Copiii au vorbit întrerupîndu-se unul pe altul, aducîndu-şi mereu aminte de cîte ceva nou, neştiind încotro trebuie să mergem în primul rînd, în al doilea rînd, în al treilea rînd ş.a.m.d.

— Noi avem un lac mare, mare. O să ne scăldăm astăzi, da ? Şi o să ne plimbăm cu barca.

— Colo, în vale, curge Zeea. Toţi o numesc „Zeea cea frumoasă". Mergem s-o vedem, da?

— Şi noi avem un leagăn...

— Şi, ştiţi, noi mai avem...

Pe urmă au urmat zeci de întrebări despre pionierii romîni. Şi le-am povestit despre primele noastre detaşamente din Bucureşti şi despre copiii din Valea Jiului, şi despre cei de pe Dunăre, şi despre Palatul pionierilor, despre voi toţi, prieteni.

Iar seara, cînd tabăra s-a liniştit, încît se auzea numai şoapta pădurii, copiii au început să cînte o melodie atît de cunoscută, atît de dragă, pe care de atîta timp n-am auzit-o: „In Bucureştiul iubit..."

...Dragii mei prieteni din Basdagon, eu ştiu că vor trece ani, că multe dintre amintiri se vor şterge, se vor pierde, dar nu voi uita niciodată, niciodată, ziua aceasta şi cîntecul vostru. Ele vorbesc despre simţămintele voastre pentru ţara mea, pentru copiii ţării mele.

...Cînd a trecut timpul ? E 1 iulie. Trebuie să mă grăbesc. La vreo 2 km depărtare de tabără, astăzi încep să se adune tinerii turişti ai regiunii Amurului. Astăzi sosesc Rima, Lida, Tamara. Imi iau rămas bun de la pionieri, ne scriem adresele.

Şi acum, repede la întîlnirea tinerilor turişti !

Margareta ŞIPOŞ

PRIMA OARĂ IN VACANŢĂ

Pentru prima oară în viaţa lor, aceşti copii de muncitori francezi îşi petrec vacanţa în tabere şi colonii de munte sau la mare. Coloniile au fost organizate de Partidul Comunist Francez în colaborare cu autorităţile municipale din oraşele a căror conducere, prin votul popular, a fost încredinţată candidaţilor comunişti. Fondurile le-au dăruit cu generozitate muncitorii francezi, fără deosebire de convingerile lor politice.

„Ştrengarii Parisului" zburdă fericiţi că au văzut talazurile mării. Iată-i pe una din străzile orăşelului Dives sur-Mer, unde a fost organizată o asemenea colonie de vară.

Sfada

Sfada de pe lotul experimental al Şcolii de 7 ani din comuna Corod s-a iscat către seară, cînd oamenii din comună, cu găleţile pline cu apă, treceau să-şi ude grădinile. O sfadă tare ciudată. Ascultaţi numai :

— Of, tare sete îmi este, se văita o roşie. De cînd n-a mai plouat, nici că am înghiţit vreo gură de apă.

— Ia te uită, cine vorbeşte ! D-asta crezi că ai rămas tu cît o gămălie? Aşa ţi-e neamul. Şi bate palma cu mine că aşa vei rămîne...

— Cum, aşa voi rămîne? Ai uitat că suratele mele cîntăresc şi cîte 200 grame una? Sfrijitule şi brobonosule, de-abia te vezi de sub vrej. Azi dimineaţă, cînd tovarăşa Costin, instructoarea superioară, şi încă o pionieră au luat un castravete să-l mănînce, ai văzut cum s-au strîmbat şi au aruncat cît colo cu el? De ce? De amari ce sînteţi, d-aia !...

— Ia nu vă mai certaţi atîta, că toţi sîntem la fel, se auzi glasul unui ştiulete de porumb. Uitaţi-vă şi la mine cît am rămas de mic. Mă usuc văzînd cu ochii din cauza mărăcinilor şi a bălăriilor care m-au năpădit. Cine să mă prăşească? N-am mai văzut picior de pionier pe aici de nu ştiu cîtă vreme.

Dar iată şi cînepa, şi inul, şi coreandrul — vorbesc toţi deodată : Unii se vaită, alţii se ceartă, iar alţii strigă după ajutor. O babilonie întreagă.

★

Cearta începută în acea după amiază pe lotul experimental al Şcolii de 7 ani din comuna Corod, raionul Tecuci, a continuat toată noaptea, a continuat a doua zi şi poate mai continuă şi azi. Adevărul e că pionierii din Corod au uitat de lotul lor şcolar cu care, mai acum cîteva luni, se mîndreau. Mulţi dintre ei aveau şi caiete în care scriau observaţii asupra plantelor din grădină. Dar toate astea, numai pînă în ziua în care au plecat în vacanţă, căci după aceea n-a mai dat nimeni pe la lotul şcolar. Şi degeaba s-au certat din zori şi pînă-n seară legumele de pe lot. Pe adevăraţii vinovaţi tot nu i-au aflat.

D. FREAMAT

Cum se lipesc metalele

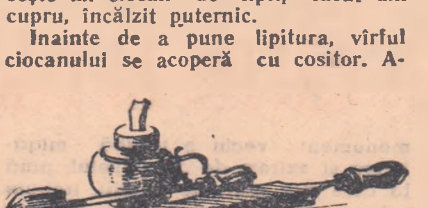

Cel mai bun material de lipit se obţine topind la un loc 12 părţi (în greutate) cositor cu 7 părţi plumb. Trebuie să aveţi grijă ca atît plumbul cît şi cositorul să nu conţină alte metale sau corpuri străine. Dacă folosiţi plumbul din învelişul unui cablu electric plumbuit, dintr-o ţeavă de apă care nu se mai întrebuinţează sau din tuburile de pastă de dinţi, înainte de a-l amesteca cu cositor, este absolut necesar să-l topiţi pentru a înlătura resturile de vopsea şi pastă. După topire, impurităţile se ridică la suprafaţă şi le puteţi îndepărta.

Cum se prepară materialul de lipit? Se topeşte mai întîi toată cantitatea de plumb cîntărită, iar apoi se adaugă în proporţii mici cantitatea de cositor, care şi ea a fost mai întîi cîntărită. In tot timpul topirii se amestecă cu un beţişor.

Aliajul obţinut îl turnaţi într-un jgheab scobit într-o scîndurică. Lăţimea şi adîncimea jgheabului trebuie să fie de 5—6 mm. După răcire, materialul de lipit capătă forma unei vergele şi poate fi folosit lesne la lipirea metalelor. La lipire se foloseşte un ciocan de lipit, făcut din cupru, încălzit puternic.

Inainte de a pune lipitura, vîrful ciocanului se acoperă cu cositor. Aceasta se face numai după ce vîrful ciocanului se curăţă cu o pilă şi apoi se încălzeşte pînă ce culoarea cuprului devine închisă ; în acest moment frecaţi vîrful ciocanului cu o bucăţică de colofoniu (saciz), apoi atingeţi vîrful ciocanului de materialul lipit care topindu-se, se întinde bine, cositorindu-l.

Apoi, aveţi grijă ca lucrurile pe care le lipiţi să le curăţaţi bine cu pila şi cu hîrtie şmirghel. Locurile curăţate le ungeţi cu decapant — o soluţie care dizolvă pojghiţa de oxizi ce se formează chiar şi pe suprafaţa proaspăt curăţată a metalelor. Dacă nu se îndepărtează această pojghiţă, lipitura nu ţine bine. Drept decapant pot servi stearina sau colofoniul. La lipirea obiectelor mici, e bine să folosiţi decapant lichid — colofoniu dizolvat în benzină sau în alcool. Decapantul lichid îl aplicaţi pe locul de lipire cu o pensulă, iar pe cel solid, direct cu ciocanul de lipit.

După ce aplicaţi decapantul pe locul de lipire, ţineţi metalele alăturate pe locul de lipire şi atingeţi cu vîrful ciocanului încălzit materialul de lipit. Acesta se aşterne uniform pe locul unde trebuie făcută lipirea. Lăsaţi apoi lipitura să se răcească şi curăţaţi-o cu pila sau cu şmirghel.

Nu uitaţi că prin această metodă se pot lipi orice piese de metal în afară de cele de aluminiu.

Să cunoaştem păsările pădurii

Codobatura

Codobiţă! Codobaie! Ia te uită în ce straie fistichii s-a îmbrăcat : spatele întunecat pare dat tot cu cenuşă iar pe ceafă şi pe guşă cu tuş negru s-a pătat : parcă şi-a-nşirat o salbă. Apoi cu pestelcă albă peste pîntec s-a gătit.

Tot cu alb s-a mai vopsit pe obrajii ei de nea. Coada-i lungă cît şi ea. Merge repede, nu sare cum sar alte păsărele.

Bufniţele fug de ele cînd se-adună multe-n stol. Ii dau bufniţei tîrcol şi încep s-o cicălească şi încep s-o ameţească pînă-o şterge frumuşel : şi cu ulii fac la fel. Deşi mici, sînt curajoase şi atît de gălăgioase cînd se-ntorc din bătălie, că pădurea toată ştie cînd au alungat în zbor pe duşmanul răpitor.

Codobatura zglobie doar un lucru nu prea ştie : nu prea ştie cuib să-şi facă. Nu şi-l face sus pe cracă ci prin scorburi, printre lemne, fiindcă simte ea pesemne că în scorbură pitiţi puii ei sînt mai feriţi. Asta pînă prind să zboare.

Cînd pe dealuri şi ogoare, pe pădure şi livadă bruma a-nceput să cadă, codobaturile pleacă. Stoluri, stoluri prind să treacă peste-al Dunării hotar.

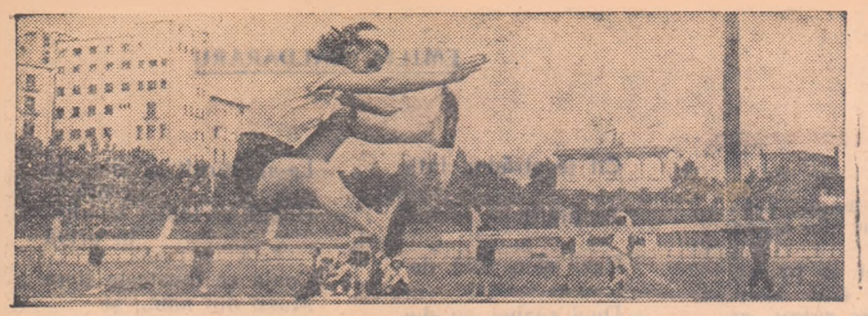
La sfîrşit de Făurar şi-nceput de Mărţişor o pornesc din nou în zbor pe bătute cărări. Vin la noi să scoată pui: două rînduri sau chiar trei cum au ele obicei.

Biţă, biţă ! Codobiţă !

Florin IORDACHESCU

Gata, zmeul !..

Despre noul regulament F.G.M.A.

De la 1 iulie a intrat în vigoare noul regulament G.M.A. alcătuit de un grup de specialişti din C.C.F.S.

Printre numeroasele noutăţi cuprinse în el, este şi aceea a înfiinţării unei noi categorii: F. G. M. A. pentru copiii de 12-13 ani.

Aceasta urmăreşte să asigure o corectă dezvoltare fizică a copiilor şi atragerea lor în practicarea sistematică a exerciţiilor fizice şi a sportului.

Pentru a obţine insigna şi brevetul, aspirantul trebuie să treacă următoarele norme:

	PROBELE	BĂIEŢI	FETE
1	Examen teoretic	un examen	
2	Gimnastică de înviorare	8 exerciţii	8 exerciţii
3	Cursa cu obstacole 60 m.	25 sec.	25 sec.
4	Alergări de viteză	50m/8"5	40m/7"5
5	Inot - fără timp: apă stătătoare apă curgătoare sau Schi 2 Km. sau Cros (iarna)	 25 m. 50 m fără timp 600m/4'	 25 m. 50 m. fără timp 400m/5'30"

Examenul teoretic constă din două probleme:

1. Cultura fizică şi sportul în R.P.R.:

a) De ce fiecare pionier şi şcolar trebuie să practice sportul şi să fie purtător al insignei F.G.M.A.

b) Despre structura complexului G.M.A.

2. Cunoştinţe de igienă:

a) Despre igiena corporală (a părului, a unghiilor, a pielii, etc).

b) Despre importanţa folosirii factorilor naturali (aer, soare, apă) pentru călirea organismului.

— Pentru trecerea normelor de gimnastică, aspirantul se va prezenta în faţa comisiei de examinare. El este obligat să execute, în ordinea lor numerică şi fără greşeli, toate exerciţiile cerute. In caz de nereuşită are dreptul să repete toate cele 8 exerciţii fără întrerupere.

— Cursa cu obstacole se desfăşoară de-a lungul a 60 de metri. Aspirantul trebuie să aibă asupra lui un săculeţ cu trei mingi de oină. Se porneşte în cursă din poziţia „culcat", dinapoia liniei de plecare, la comanda „atenţie, marş!" Primii 5 metri se parcurg tîrîş (pentru fete — alergare!); apoi se aleargă 4 metri, după care urmează trecerea bîrnei de echilibru (urcarea se face cu ajutorul a două trepte; părăsirea ei se face după ce linia marcată la 50 cm. de capătul bîrnei a fost depăşită).

Alergarea continuă pe o distanţă de 15 metri; aici, aspirantul trebuie să treacă „gardul mic" cu punerea obligatorie a unui picior pe gard sau cu sprijin pe o mînă şi piciorul opus. Urmează o distanţă de 10 m care se aleargă; se trece şanţul mic (1,50 m) prin săritură fără oprire; mai aleargă 8,50 m, trece peste „gardul mare" (printre stinghiile lui); se mai aleargă încă 10 m şi se aruncă obligatoriu cele trei mingi de oină, la distanţa de 15 m., într-un dreptunghi cu laturile de 8X2 m. Cursa se termină după ce s-a trecut linia de sosire şi s-a luat poziţia „culcat", cu faţa în direcţia alergării.

— Alergările de viteză se fac pe piste bine nivelate.

— Probele de înot şi schi pot fi înlocuite numai cu aprobarea, C.C.F.S. regional, care va stabili prin decizii localităţile în care înotul sau schiul poate fi înlocuit cu proba de cross (iarna).

— Condiţiile de dare a normelor sînt:

Inot — normele pot fi trecute şi în concursul organizat în apă curgătoare, respectîndu-se distanţa prevăzută în norme. Plecările prin săritură cu capul înainte, nu sînt obligatorii.

Schi — concursurile se vor organiza pe teren variat, cuprinzînd aproximativ 2/3 şes şi 1/3 coborîri şi urcuşuri. In lipsa terenurilor variate, concursurile se pot organiza pe locuri plate.

Cross—(iarna) — în localităţile în care probele de înot sau schi se înlocuiesc cu proba de cross iarna, se vor organiza concursuri speciale de către comisia locală de atletism.

...Cunoscînd normele F.G.M.A. categ. 12—13 ani, căutaţi să daţi examenul şi probele acum, în timpul vacanţei.

Nu uitaţi că complexul G.M.A. vă deschide drumul spre măestria sportivă!

E. D.

Salata de roşii,

— Legume ziceţi? Uite ce e, fetelor! Vedeţi voi şoseaua asta? Ei, cînd voi mînca eu legume crescute aici, în asfalt, atunci o să mîncaţi şi voi legume din grădina voastră. Ţineţi minte vorba mea!

Şi zicînd acestea, doctorul bocăni de cîteva ori cu bastonul în asfaltul şoselei, apoi se îndepărtă încet, pornind spre spital.

Trif Ghizela simţi că vorbele doctorului o seacă la inimă. La urma urmei comisia gospodărească avea să dea socoteală dacă munca aceasta în grădină se face cu pagubă.

— Ce facem Ghizela, mai muncim ori ba? o întrebă Nemeş Aurelia după ce-şi descărcă braţul de pietre în albia secată a pîrîiaşului din margine.

Ghizela se uită la instructoare apoi la tovarăşa educatoare. Pricepînd, nu se ştie ce anume din privirile lor, Ghizela îi răspunse Aureliei.

— Inţeleg să întrebe altele, dar tocmai tu Aurelia, care faci parte din comisie? Dacă mai muncim? Sigur că mai muncim.

La drept vorbind, slabe nădejdi să crească ceva pe noul lot al casei de copii din Făgăraş! Plin de pietre, de cărămizi, un soi de pămînt alb care ar fi ars şi rădăcinile celei mai rezistente plante. Şi totuşi, comisia gospodărească a hotărît ca aici să se cultive roşii, varză, morcovi, cartofi, fasole.

Legumele au răsărit repede dar ce firave erau! Le-a privit Ghizela, le-au privit şi Beca Maria, şi Nemeş Aurelia, întreaga comisie gospodărească.

— Ce ne facem acum? Dacă pier?

— Să piară? De ce să piară!? Nu trebuie să piară!

Şi a doua zi, la adunarea

tuturor copiilor, s-a supus spre aprobare o hotărîre a comisiei: în fiecare zi, cîte două ore, detaşamentele vor face de serviciu pe lotul şcolar! Vor uda legumele, le vor da îngrăşăminte chimice, le vor plivi.

...Arde soarele de august, într-aşa fel arde, încît şi iarba cîmpului păleşte sub arşiţa sa. La umbra aninilor pionierele casei de copii se sbenguiesc de-a prinselea. Deodată, Aurelia se apucă să strige:

— Tovarăşe doctor! Tovarăşe doctor, veniţi puţin la noi.

Cu nelipsitul lui baston, făcîndu-şi loc printre tulpinile uscate de urzică moartă, doctorul se aşează alături de copii. Pe o farfurie, Aurelia îi aduce o salată făcută din roşii, cu ceapă şi cu ardei graşi.

— Poftim, tovarăşe doctor; ia gustaţi!

Şi doctorul gustă. Gustă o dată, de două ori, gustă de atîtea ori pînă ce în farfurie nu mai rămase nimic

— Straşnică! Intotdeauna am fost încredinţat că voi vă pricepeţi de minune la treburi gospodăreşti.

— Dar nu despre asta e vorba, tovarăşe doctor. E vorba de un schimb. Am vrea să mîncăm şi noi o salată de la dumneavoastră.

— De la mine? — se miră doctorul. Dar ce v-a venit, copii?

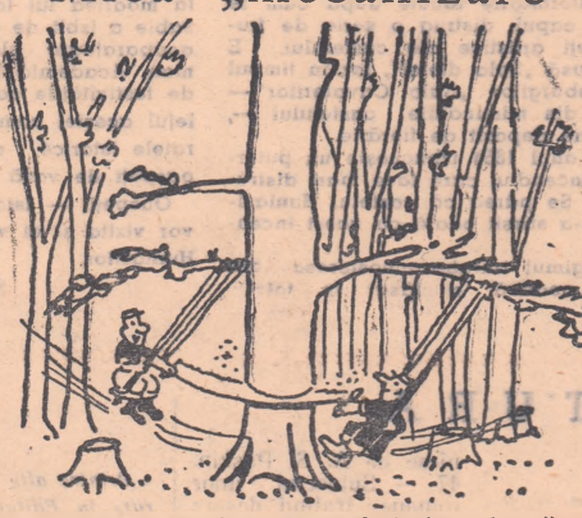
— Da, da, de la dumneavoastră. Ştiţi, o salată din legumele acelea crescute în asfalt.

Abia acum doctorul îşi dădu seama cam ce vor copiii. Se ridică şi cu mirare privi lotul şcolar. Oare acesta să fie lotul acela plin de pietre, cărămizi, cu pămîntul alb, neproductiv?

— Ei, văd că va trebui să vă invit totuşi la o salată. Dar asta, la anul, să zicem, zise doctorul clipind şiret. Căci dacă voi aţi obţinut legume aici, apoi e musai să obţin şi eu din asfalt.

V. BIRGAOANU

Mică „mecanizare"

(din revista pionierilor polonezi)

Pe un loc viran

Asta s-a întîmplat prin aprilie, anul trecut. Pe terenul viran de lîngă Casa pionierilor au apărut cîţiva oameni cu lopeţi şi tîrnăcoape. Puţinii locuitori care se aflau prin apropiere priveau nedumeriţi la lucrătorii care se apucară de săpat.

— Te pomeneşti că fac vreo conductă de gaze — îşi dete cu părerea cineva.

Insă şi mai mare le fu mirarea cînd oamenii începură să pregătească fundamentul unei clădiri de dimensiuni mari.

— Să ştii că tot ceva în legătură cu şcoala se construieşte. Poate vreun internat... Sau, cine ştie, poate chiar o şcoală nouă! Oare se poate construi în Pucioasa o şcoală aşa de mare?...

Parterul a fost curînd terminat şi au început pregătiri pentru construirea e-

tajului. Aici lucrurile păreau că se încurcă. Era nevoie de braţe de muncă puternice, care să transporte cărămida pe schele.

Pionierii au fost aceia care şi-au pus în gînd să îndeplinească această muncă. Se aşezară la o distanţă de 2—3 m unul de altul, iar cărămizile treceau din mînă în mînă, pînă ce ajungeau sus, la zidari.

Pereţii se înălţau văzînd cu ochii. Curînd ei au fost tencuiţi şi ferestrele aşezate; mai rămăsese de pus parchetul. Aici, cel mai îndemînatic s-a arătat Neacşu Nicolaie dintr-a VI-a, în mîinile lui, bucăţile de lemn lustruit parcă dansau.

Nedumerirea locuitorilor a fost înlăturată în momentul în care dintr-o maşină au început să fie descărcate băncile.

— In sfîrşit, spuse un bătrîn, după atîţia zeci de ani; mi-e dat să văd şi la noi în Pucioasa o şcoală mare, luminoasă.

Acum, cînd toate lucrările au fost terminate, noua şcoală medie este gata să primească pe primii săi şcolari.

E. DOBRESCU

Note de călătorie

UN CINTEC VESEL

Am ajuns la pragul primului popas. In faţa noastră se înălţa mîndrul Rarău. Cîţiva mai curajoşi, ca Lulu Racoviţă, Sultănica, Dorina au şi început să alerge în sus pe pantă.

— Ce v-aţi speriat aşa? Nici n-avem mult de mers, uite cabana! îi încurajă Max Saraga pe cei care nu se încumetau să se urnească din loc. Urcuşul a început. Mergeam discutînd veseli iar glasul nostru se împletea cu susurul Izvorului Alb, care ne însoţea. Dar ce păcăleală! „Cabana" pe care o văzusem noi de jos era o magazie, iar pînă la cabana adevărată mai era o cale bună. Oboseala a pus cu încetul stăpînire pe noi: Foarte, foarte obosită era mai ales o fată durdulie, care de-abia îşi mai tîra rucsacul plin. De-altfel, cîntecul ce urmează va întregi mai bine spusele mele:

„Cine urcă pe Rarău
Tîrîind rucsacul său
Cu cinci kile zahăr tos
Si-o găină fără os
Patruzeci de ouă moi
Şi salam cu usturoi?...
Cine-i fata cu pricina?
Valerica-i, bat-o vina!"

Văzînd că nu-i de glumit cu rucsacul, Valerica Drăgan a scos din el zahărul şi l-a împărţit. Cîţiva „cavaleri" i-au venit în ajutor la transportarea „magazinului alimentar". După

vreo 14 km s-a ivit cabana. A fost salutată de noi cu un strigăt de bucurie. După ce ne-am odihnit, am coborît spre Cîmpulung.

DOUĂ SURPRIZE

La Vatra Dornei — vestită prin frumuseţile împrejurimilor ei, l-am întîlnit pe tovarăşul Topa Emilian, directorul Grădinii Botanice din Cluj. El ne-a povestit multe lucruri interesante despre plantele din Grădina Botanică, despre viaţa diferitelor specii de arbori. El ne-a spus că numai două specii de copaci nu sînt loviţi de trăsnet: mesteacănul şi fagul. La despărţire, i-am promis că, trecînd prin Cluj, vom vizita şi Grădina Botanică.

Seara, ne aştepta o altă surpriză: pionierii din Vatra Dornei au organizat în cinstea venirii noastre, o reuniune tovărăşească. Aici am sărbătorit ziua lui Pîrvu Iulian, care tocmai împlinise 14 ani. In afară de trasul urechilor şi de felicitări, a primit şi un buchet mare de flori de la gazde, iar noi i-am cîntat „Mulţi ani trăiască".

DIN NOU LA DRUM

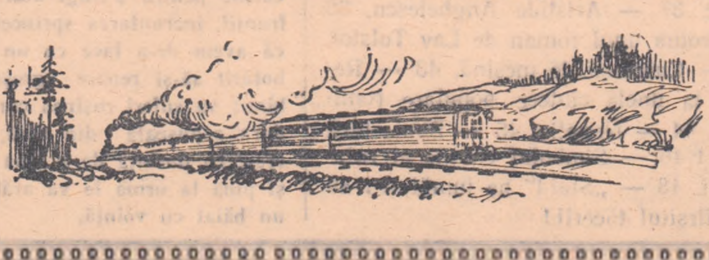
Clujul era acum ţinta călătoriei noastre. Aici, în Grădina Botanică, am văzut „grădina japoneză", flora din Balcani, Caucaz, Australia, America. Tot la Cluj am vizitat fabria de încălţăminte „Ianoş Herbak" şi muzeul etnografic. Folcloriştii au avut mult de lucru. Petrescu Marin s-a ocupat cu desenarea celor mai interesante obiecte expuse aici, iar seara, în timp ce „cei mari" au văzut opera Boema, noi „cei mici" ne-am întrecut cu mîncatul prăjiturilor la o cofetărie din apropiere.

Dar excursia noastră a avut şi alte popasuri: la Tg. Mureş, Lacul Roşu, Cheile Bicazului, Hidrocentrala „V. I. Lenin", Moineşti. Peste tot am fost primiţi cu drag şi am aflat lucruri interesante. Ca să vă scriem însă despre tot ce am făcut şi văzut în excursie, ne-ar trebui cîteva gazete. Dar, dacă vă interesează mai mult, vă poftim la muzeul nostru, unde sînt expuse hărţi cu itinerariul excursiei, desenele lui Creţu Vasile şi Petrescu Marin. Detaşamentul geografilor a lucrat două pietrare, iar tinerii naturalişti, un ierbar cu plantele întîlnite în diferite locuri.

Cît despre peripeţiile prin care am trecut s-a compus şi un cîntec lung, din care nu lipseşte păţania „neastîmpăratei" Mia-gîrlă, care a căzut într-un „lac" de motorină la Tg. Mureş.

Irina RADULIAN

August, Casa pionierilor-Galaţi

BĂTRÎNUL CASTEL AL HUNIAZILOR

(continuare din pagina I-a)

din Bucureşti. Şeful şantierului este arhitectul Octavian Dobre

Cunoaşteţi Teatrul de Operă şi Balet din Bucureşti? Sau poate aţi vizitat cea mai înaltă şi impozantă construcţie a ţării, „Casa Scînteii" Ei bine, ele au fost construite de zidarii Trustului 3 Construcţii, iar şeful de şantier a fost arhitectul Octavian Dobre. Acest trust execută numai adevărate opere de artă. Restaurarea castelului Huniazilor e o lucrare specială, unde trebuie multă pricepere Cei mai buni specialişti din ţară au fost deci trimişi la Hunedoara, după ce au înălţat două minunate edificii ale socialismului, să restaureze acest vechi castel.

Primele ziduri ale fortificaţiei Hunedoarei au fost durate în secolul al XIII-lea. In anul 1409, regele Sigismund dăruieşte cetatea lui Voicu, tatăl lui Ion Corvin. Acesta aduce numeroase îmbunătăţiri cetăţii, menite să ţină piept atacurilor otomane. Se construieşte un sistem de bastioane: spre apus „Turnul lui Capistanov", spre miazănoapte, adică la flancuri, „Turnul Picant" şi altele.

Mai tîrziu, Ion Corvin de Huniade transformă cetatea într-un elegant castel. In general, azi, castelul arată ca după aceste transformări ale lui Ion Corvin. Construcţiile efectuate de Ion Corvin sînt adevărate creaţii arhitectonice din secolul al XV-lea. Ion Corvin construieşte impresionanta „Sală a Cavalerilor", „Sala dietei" cu minunatele sale loggii. Dar Ion Corvin, după o răsunătoare victorie asupra turcilor, moare la Belgrad

Construcţiile sînt continuate şi după moartea lui, sub domnia fiului său, Matei Corvin. Ele sînt desăvîrşite de Elisabeta Silagy, soţia lui Ion Corvin. Ea împînzeşte castelul cu ornamentaţii în culori vii, a căror strălucire a rămas pînă şi azi. Tot în timpul ei se creează în loggia lui Matei, o frescă de o înălţătoare frumuseţe, legenda naşterii lui Ion Corvin de Huniade.

În secolele următoare,. XVI şi XVII, proprietari ai castelului de pe malul prăpăstios al Zlastiului devin mai multe familii de nobili. Printre ei, principele Gabriel Betlehen, care adaugă aripa de est şi „Curtea Corvinilor".

Multe din familiile de nobili, prin transformările făcute după cum le tăia capul, distrug o serie de frumuseţi artistice ale castelului. E distrusă „Sala dietei", iar în timpul Habsburgilor „Sala Cavalerilor" — una din minunăţiile castelului —, devine depozit de fierărie.

In anul 1854 izbucneşte un puternic incendiu, care face mari distrugeri. Se părea că castelul Huniazilor s-a sfîrşit odată cu acest incendiu.

Regimul burghezo-moşieresc din ţara noastră a lăsat în totală paragină castelul. Pe timpul capitalismului nu s-au făcut nici măcar lucrări de cercetare.

Totuşi, bătrînul castel de pe malul pîrîului Zlasti nu şi-a sfîrşit traiul. In castel forfotesc zidari, arhitecţi, istorici, proiectanţi, care îi dau o nouă viaţă. Minunata „Sală a Cavalerilor" e aproape refăcută. Stîlpi uriaşi de susţinere, de o interesantă configuraţie, au fost îmbrăcaţi în marmoră lucitoare, aşa cum a fost pe timpul lui Ion Corvin. Se lucrează intens la „Galeria Neboisa", la „Sala dietei", unde sus, aproape de plafon, sînt medalioane ale domnitorilor din acea epocă. Printre ele se disting cu greu Vasile Lupu şi Matei Basarab.

In curte se află una din minunile Castelului: „Fîntîna turcului". Ea a fost săpată de trei prizonieri turci. Li s-a promis libertate imediat ce vor da de apă. Cei trei turci au săpat în stînca tare de granit, cu un fanatism de necrezut. 15 ani au cioplit stînca, dînd în sfîrşit de apă. Libertatea promisă nu li s-a acordat însă. Ei au scris pe zidul din faţa fîntînii, în limba turcă: „Apă aveţi, dar suflet ba".

La Hunedoara sînt aşteptaţi pe curînd noi „castelani". In această toamnă se împlinesc 500 de ani de la moartea lui Ion Corvin, a cărui sabie a izbit de atîtea ori hoardele acaparatoare ale imperiului otoman. Academia R.P.R. se îngrijeşte de festivităţile care au loc cu prilejul acestei comemorări, de referatele istorice, de invitarea unor oaspeţi de vază din străinătate.

Oaspeţii — istorici cu renume — vor vizita şi ei vechiul castel al Huniazilor.

Stefan HALMOŞ

EMILIA CALDARARU

Descoperire

Cît te strădui, fată
mică,
Te înalţi pe vîrfuri,
sari,
Cazi pe-o tufă de
urzică,
Duci război cu doi
bondari.

Totuşi nu te dai bătută
Şi-n sfîrşit ai apucat
Cu un ultim salt, de
ciută,
Creanga nucului rotat.

Nici ţi-i grijă că pe ile
Te-ai mînjit vîrtos cu
verde;
Ci doar nuca durdulie
Strîngi în pumn, spre-a
nu o pierde.

Şi în umbra, cît o pată
De sub tufa de cucută
Te lungeşti, privind
mirată
Fructa nemaicunoscută.

Să o guşti?
Fără-ndoială!
Te îmbie parc-anume.
...Pe sub verdea ei
coclealǎ
Nu ştii că se-ascunde-o
lume.

Muşti din nucă
încrezătoare
Şi-nciudată olecuţă;
Vai, dar sevele-i amare
Le-ai stîrnit şi nu te
cruţă.
Plîngi şi totuşi smulgi
în pripă

Coaja ce musteşte fiere
Muşti din nou... şi
dinţii ţipă
Şi te-ncrînceni de
durere.

Zvîrli îndrăcita roadă
Şi o calci în scăfîrlie.
Toată frunza din livadă
Tremură de-aşa miuie.

Nuca-şi plînge sub
sandale
Soarta ei nenorocită;
Dintre-atîtea trufandale
Iat-o cea mai
duşmănită!

Si, scrîşnind de
indignată!
Din încheieturi
necoapte,
A pleznit, apoi,
deodată,
Dezvelind un miez de
lapte.
Bun e miezul, bun e
miezul!
Mîndră de descoperire,
Te suceşti ca titirezul
Şi-ai vesti întreaga fire.

Eu, ascunsă pe potică,
Rîd sub poalele verdeţii.
Ce-ai aflat tu, fată
mică,
E mai mult; e-o lege-a
vieţii!

Micul vînător

Intr-un codru-avea sălaş
Un norod de iepuraşi.
Către el merge de zor
Micul nostru vînător

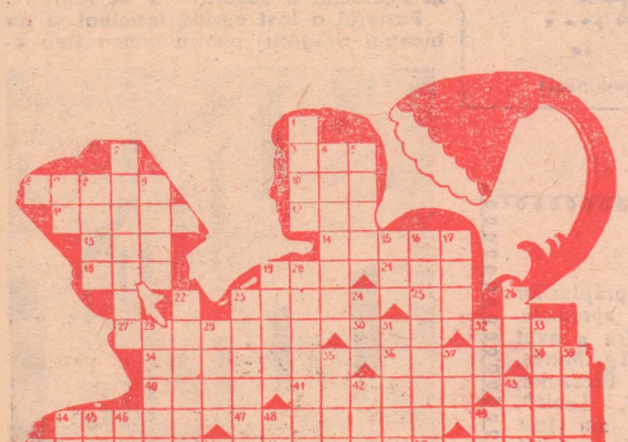
Lîngă un molid pitic,
Stă un iepure mai mic.
Vînătorul, cum îl vede,
Inspre el se şi repede.
Saltă-n fugă iepuraşul,
Dar băiatu-i este naşul

Şi mîna pe el o pune
C-o iuţeală de minune.

Iar la toamna ce-o să vie,
Cînd se coace roada-n
vie,
Iepuraşul argintiu
O să stea la colţul viu!

Anton CHIRLEŞAN
cl. a VI-a
Rodna, raionul Năsăud
regiunea Cluj

LITERATURA

ORIZONTAL

3. Gen de poezie lirică (pl.). 6. Reprezentant al culturii uzbece, filozof, istoric şi poet. (sec. XV). 10. Cînd moş Martin „ia cuvîntul" (interjecţie!) 11. La Bucureşti există unul în dealul Cotrocenilor, iar surori mai mici ale lui sînt mai în toate oraşele ţării. 12. Nume de fată la cazul vocativ (popular!) Eroina unei operete de Filaret Barbu. 13. — Impărat din basme. 14. Ştefan... tînăr poet romîn, Laureat al Premiului de Stat. 18. Interjecţie de dumirire. 19. Arbore asiatic. 21. — Adverb de timp, în povestile lui Creangă (moldovenism). 23. — Om învăţat! 25 — Alifie moldovenească. 27 — Autorul romanului „Dan" 30 — Roman de Liviu Rebreanu. 32 — Personaj din „Vînătoare de lupi" de Petre Dumitriu. 34 — Basm de I. Creangă. 36 — Tată nefericit dintr-o operă de Shakespeare. 38 — Literă japoneză. 40 — Animal nelipsit din povestile cu toreadori 41. — Ptiţîn — din filmul cu acelaşi nume — la el acasă! 43 — Autorul romanului „Invazia lui Batîi". 44 — Eroul unei piese de A. S. Puskin. 47 — Subiectul unor romane tratînd despre viata trecută a popoarelor. 49 — Autorul volumului „Povestea cărtii". 50 — Poetă contemporană 51 — Literatură scrisă în vechime. 52 — Erou din romanul „Tînăra Gardă" de A. Fade-

VERTICAL ...cris printre altele si „Secerisuri sfinte". 2. — Autorul lui „Pămînt destelenit" 4. — Fabulist romîn din secolul XIX 5 — Personai principal dintr-o operă literară. 7. — Anton Pann. 8. — „O ...neobişnuită" de K. Fedin. 9 — Personaj din „Copilăria mea" de M. Gorchi. 15. — In antichitate lumina, noaptea, piramidele egiptene. 16 — Mare poet romîn. 17 — Autorul sovietic al cărţii „De la focurile de semnalizare la radio". 19 — A scris „Jucăriile noastre". 20 — Expuşi în vitrină. 22 — Iobag eliberat, pictor, unul din cei mai de seamă poeţi ucrainieni. 23 — Autorul minunatei povestiri sovietice „Pudelul alb" 24 — Pe jumătatea lui Titi! 26 — Motiv pentru care a fost bătut cocoşul din basmul lui Creangă. 28 — Scriitor sovietic, autorul „Furtunii". 29 — Prăpastie (!) 31 — Untdelemn... moldovenesc. 32 — Interjecţie de frig. 33 — Celebru scriitor american, a scris „Tom Sawyer". 35 — Scriitor sovietic. 37 — Aristide Anghelescu. 39 — Eroina unui roman de Lev Tolstoi. 42 — Cureluşă de meşină. 43 — Refren la unele cîntece populare romîneşti. 44 — Negaţie. 45 — Bon... fără cotor! 46 — Simbolul chimic al ruteniului. 48 — „Stai!" pe jumătate! 49 — Sfîrşitul tăcerii!

O poveste tristă

Printre alte cărţi noi apărute în Editura Tineretului, se află şi „Povestea unui mic zdrenţăros" de scriitorul englez James Greenwod. Peste opera acestui autor burghezia engleză a aşternut un covor de tăcere. Ea nu voia să-i audă acuzaţiile pe care i le aducea scriitorul ce se inspira din viaţa celor oropsiţi. Totuşi, adevărul nu poate fi încătuşat

„Povestea unui mic zdrenţăros" este povestea multor copii necăjiţi ai Angliei. Jimmy, eroul principal al cărţii, ne face deseori să tresărim pentru viaţa lui. La vîrsta de 7 ani, se vede silit să-şi părăsească casa părintească în care o mamă vitregă luase locul unei mame blînde şi iubitoare. Ce viaţă putea să-i hărăzească soarta unui copil fugit din „Fundătura Craţiţei" cinstit, dar osîndit să înfrunte toate necazurile pribegiei? Va deveni cerşetor sau hoţ? Va răzbi să trăiască sau va muri? Aceste întrebări îţi apasă inima tot timpul cît parcurgi cartea.

Corigenţa

Nu puţini pictori sovietici au închinat minunate pînze vieţii copiilor. Printre aceşti artişti se află şi Fedor Pavlovici. Reşetnicov, autorul tabloului alăturat. Tabloul se numeşte „Corigenţa". După cum vedeţi, nu-şi desminte întru nimic titlul.

In timp ce afară soarele bogat al verii veghează jocurile copiilor, corigentul nostru şade închis în casă şi învaţă ceea ce n-a învăţat la timpul cuvenit. Doi prieteni îşi arată chipurile la geam. Unul pare că-l chiamă să lase cărţile şi să iasă la joacă. Celălalt, un puştan, e mirat şi compătimitor; nu-şi dă prea bine seama ce-i cu supărarea corigentului, dar, oricum, îi este milă...

Cea mai interesantă este însă figura personajului central. Iată, e limpede că-i foarte amărît şi că ar zvîrli bucuros cărţile pentru a fugi afară. Dar cutele frunţii, încruntarea sprîncenelor ne arată că avem de-a face cu un copil care e hotărît să-şi repare greşeala. Priviţi-l bine; va suferi ruşinea corigenţei, va îndura zăpuşeala din casă, se va lupta eroic cu dorinţa de a lăsa totul baltă — şi pînă la urmă le va arăta tuturor că-i un băiat cu voinţă.

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.